

03.06.2016/EN

FCI-Standard N° 61

BERNARDYN

(St.Bernhardshund, Bernhardiner)

rewizja tłumaczenia polskiego sierpień 2022 Mirosław Redlicki

POCHODZENIE : Szwajcaria.

DATA PUBLIKACJI OBOWIĄZUJĄCEGO WZORCA : 04.04.2016.

UŻYTKOWOŚĆ : Pies do towarzystwa, stróżujący i gospodarski.

KLASYFIKACJA FCI : Grupa 2 Pinczery, sznauclery, molosy i szwajcarskie psy do bydła.
Seksja 2.2 Molosy typu górskiego.

Bez prób pracy.

KRÓTKI RYS HISTORYCZNY : W XI wieku na położonej na wysokości 2469 m n.p.m. Wielkiej Przełęczy Św. Bernarda mnisi postawili schronisko dla podróżnych i pielgrzymów. Od połowy XVIII wieku w schronisku tym trzymane były do stróżowania i obrony duże psy typu górskiego; ich obecność udokumentowana jest na obrazach poczynając od roku 1695, a pierwsza wzmianka pisemna w zapiskach klasztornych pochodzi z roku 1707. Niebawem psy, nazywane ogólnie „Barry”, wykorzystane poczęto do towarzyszenia mnichom i do odnajdywania zagubionych w mgle lub śnieżycy podróżnych, a wieści o uratowanych przez nich ludziach rozchodziły się w wielu krajach i w różnych językach. Szczególnie przyczyniły się do ich rozslawienia relacje żołnierzy napoleońskich, którzy przekraczali przełęcz w 1800 roku, i o psach „Barry” wiedziała już cała Europa.

Bezpośrednimi przodkami psów z przełęczy były rosłe psy wiejskie, pospolite w okolicy. Prowadzona przez pokolenia selekcja na ustalony typ wyglądu doprowadziła do ustalenia obecnego typu rasowego. Pierwszym hodowcą, który w 1867 rozpoczął prowadzenie dokumentacji hodowlanej, był Heinrich Schumacher z Hollingen w pobliżu Berna.

W lutym 1884 założono księgę rodowodową Schweizerisches Hundestammbuch (SHSB); pierwszym zapisanym w niej psem był bernardyn o imieniu Leo. Kolejne 28 wpisów to także bernardyny. 15 marca 1884 powstał w Szwajcarii klub bernardyna z siedzibą w Bazylei. Rasa uznana została przy okazji Międzynarodowego Kongresu Kynologicznego 2 czerwca 1887, i wtedy też przyjęto jej wzorzec. Od tego czasu bernardyn uważany jest za narodową rasę Szwajcarii.

WRAŻENIE OGÓLNE :

Bernardyn występuje w dwóch odmianach:

- Krótkowłosej (z podszerstkiem, „Stockhaar”).
- Długowłosej .
Bez względu na odmianę, są to psy rosłe, o imponującym wyglądzie. Odznaczają się harmonijną, mocną, krzepką i muskularną budową, imponującą głową i bystrym wyrazem.

WAŻNE PROPORCJE :

- Idealna proporcja wysokości w kłębie do długości tułowia

(mierzonej od stawu barkowego do guza siedzeniowego) wynosi 9 do 10.

- Idealna proporcja wysokości w kłębie do głębokości klatki piersiowej na rysunku powyżej.
- Długość głowy wynosi nieco więcej niż 1/3 wysokości w kłębie.
- Stosunek głębokości kufy (mierzonej u nasady) do jej długości wynosi prawie 2 do 1.
- Długość kufy nieco większa od 1/3 długości głowy.

ZACHOWANIE/TEMPERAMENT:

Z natury przyjacielski. Temperament waha się od spokojnego po żywy, czujny.

GŁOWA : Mocna, imponująca, bardzo wyrazista.

MÓZGOCZASZKA :

Czaszka : Mocna, szeroka, oglądana z przodu i z boku lekko zaokrąglona. Gdy pies jest pobudzony, nasada uszu i górna krawędź czaszki tworzą linię prostą, po bokach łagodnie opadającą do mocno wykształconych kości policzkowych. Czoło stromo przechodzi w kufę. Kość potyliczna tylko umiarkowanie rozwinięta, łuki brwiowe wyraźne. Bruzda czołowa, przebiegająca przez czoło, jest wyraźna i przebiega dokładnie przez środek czaszki. Skóra na czole lekko pomarszczona nad oczami; zmarszczki zbiegają się w kierunku bruzdy czołowej. Tylko wtedy, gdy pies jest czymś zainteresowany, zmarszczki są umiarkowanie widoczne.

Stop : Wyraźny.

TRZEWIOCZASZKA :

Nos : Czarny, szeroki i kanciasty. Nozdrza dobrze rozwarte.

Kufa: Jednakowo szeroka na całej długości. Grzbiet nosa prosty, z lekką bruzdą.

Wargi : Krawędzie warg czarne. Górna tworzy wyraźne, ale nie przesadnie obwisłe fafle, dolną krawędzią łukowato biegnące do nosa. Kąciki warg widoczne.

Uzębienie : Szczęki silne, szerokie, jednakowej długości. Zgryz nożycowy lub cęgowy, kompletny i regularny. Lekki przodozgryz bez odstępu pomiędzy siekaczami dopuszczalny, podobnie jak brak P1 i M3.

Oczy : Średniej wielkości, barwy ciemno brązowej po orzechową. Osadzone umiarkowanie głęboko, o przyjaznym wyrazie. Pożądane, by powieki były przylegające. Dopuszczalna bardzo lekko obwisła w kąciu dolna powieka, ukazująca trochę trzecią powiekę, a także mała fałda na górnej powiece. Powieki całkowicie zapigmentowane.

Uszy : Średniej wielkości, osadzone wysoko i szeroko, dobrze owłosione, małżowiny miękkie, trójkątne, na końcach zaokrąglone. Tylne krawędź trochę odstająca, przednia przylega płasko do policzków.

SZYJA: Mocna i dostatecznie długa, z umiarkowanie luźną skórą i podgardlem.

TUŁÓW:

Wygląd ogólny : Mocny, wyważony, imponujący i dobrze umięśniony.

Kłęb : Wyraźny.

Grzbiet : Szeroki, mocny, krzepki, linia górna prosta i pozioma aż do lędźwi.

Zad : Długi, prawie nie opadający, płynnie przechodzący w nasadę ogona.

Klatka piersiowa : Umiarkowanie głęboka, żebra dobrze wysklepione, ale nie beczkowate. Klatka nie sięga poniżej łokcia.

Brzuch i linia dolna : Trochę podciągnięte.

OGON : Mocny, szeroki u nasady, długi i ciężki. Ostatni krąg sięga co najmniej stawu skokowego. W spoczynku zwisa prosto, albo lekko zakręcony ku górze w ostatniej jednej trzeciej długości. Przy pobudzeniu wzniesiony.

KOŃCZYNY

KOŃCZYNY PRZEDNIE :

Wygląd ogólny : Oglądane z przodu proste i równoległe, ustawione umiarkowanie szeroko.

Łopatki : Skośnie ustawione, dobrze umięśnione i związane ze ścianą klatki piersiowej.

Ramię : Dłuższe od łopatki, kąt w stawie barkowym nie nazbyt otwarty.

Łokcie : Przylegające.

Przedramię : Proste, o mocnym kośćcu i suchych mięśniach.

Śródrezcze : Oglądane z przodu pionowe, stanowi przedłużenie przedramienia; oglądane z boku lekko nachylone.

Łapa: Duża, o mocnych, zwartych i dobrze wysklepionych palcach.

KOŃCZYNY TYLNE :

Wygląd ogólny : Dobrze umięśnione, umiarkowanie kątowne. Oglądane z tyłu równoległe i nie za blisko siebie ustawione.

Udo : Mocne, szerokie, dobrze umięśnione.

Kolano : Dobrze kątowne, nie wykręcone do wewnątrz ani na zewnątrz.

Podudzie : Skośnie ustawione, raczej długie.

Staw skokowy : Słabo kątowny, mocny.

Śródstopie: Proste, ustawione równoległe jedno do drugiego .

Stopa : Duża, z mocnymi, zwartymi i dobrze wysklepionymi palcami. Wilcze pazury tolerowane, o ile nie przeszkadzają w ruchu.

RUCH : Harmonijny, z dobrym wykretem i mocnym napędem kończyn tylnych. Kończyny poruszają się w liniach prostych, a grzbiet pozostaje równy i mocny.

SZATA

SIERŚĆ :

- Odmiana krótkowłosa (Stockhaar, z podszerstkiem) : Włos okrywowy gęsty, prosty, przylegający i twardy. Obfity podszerstek. Niewielkie portki na udach, ogon porośnięty gęstym włosem.
- Odmiana długowłosa: Włos okrywowy prosty, średniej długości, obfity podszerstek. Na głowie i kufie krótki. Sierść na zadzie i udach zwykle trochę pofalowana. Na przednich nogach pióra, na udach wyraźne portki , ogon dobrze owłosiony.

MAŚĆ : Podstawowa maść biała z mniejszymi lub większymi czysto rudymi łatami w różnych odcieniach, albo z pełnym płaszczem, pokrywającym grzbiet i boki. Płaszcz przerywany bielą jest równie prawidłowy. Dopuszczalna także maść z przegowaniem na tle

rudo brązowym, a tolerowana żółto brązowa. Pożądane ciemniejsze odcienie na głowie.
Tolerowany nieznaczny czarny nalot na tułowiu.

Wymagane białe znaczenia : Klatka piersiowa, łapy, koniec ogona, kufa, strzałka na głowie i plama na szyi.

Pożądane znaczenia : Biały kołnierz. Symetryczna ciemna maska.

WIELKOŚĆ :

Wysokość w kłębie : dla psa od 70 do 90 cm

dla suki dla psa dla suki od 65 do 80

Psy i suki mogą być większe, niż podano, pod warunkiem, że zbudowane są harmonijnie i poruszają prawidłowo.

WADY:

Każde odstępstwo od powyższego wzorca powinno być uznane za wadę i oceniane stosownie do stopnia nasilenia, wpływu na zdrowie i dobrostan psa.

- Brak wyrazu płci.
- Brak harmonii budowy.
- Kufa zbyt krótka lub zbyt długa.
- Wargi dolne wywinięte na zewnątrz.
- Brak zębów innych niż P1 i M3. Zęby, zwłaszcza siekacze, małe.
- Niewielki przodozgryz.
- Jasne oczy.
- Zbyt luźne powieki.
- Grzbiet zapadnięty lub wysklepiony.
- Zad przebudowany lub spadzisty .
- Ogon zakręcony nad grzbietem
- Brak wymaganych znaczeń.
- Nieprawidłowy ruch.
- Sierść kędzierzawa.
- Niepełna pigmentacja lub bark pigmentacji nosa, wokół nosa, warg i powiek.
- Niewłaściwy kolor podstawowy, np. rudo brązowe kropki lub cętki na białym tle.

WADY DUŻE:

- krótkie nogi

- mocne zmarszczki na głowie i mocno pofałdowana skóra na szyi
- Krzywe lub mocno wykręcone na zewnątrz przednie nogi.
- Strome lub iksowate kończyny tylne.

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE

- Agresja lub wyraźna lękliwość
- Wyraźne wady budowy lub zaburzenia zachowaniach
- Słaby temperament
- Tyłozgryz lub znaczny przodozgryz.
- Oko porcelanowe.
- Ektropion, entropion.
- Maść czysto biała lub ruda bez znaczeń.
- Maść inna od wzorcowej a także nozdrza barwy mięsa (niedopigmentowane)
- Wysokość poniżej minimum.

NB.

- Każdy pies, wykazujący wyraźne deformacje budowy i zaburzenia zachowania powinien być zdyskwalifikowany.
- Samce muszą mieć dwa normalnie rozwinięte jądra, w pełni wyczuwalne w mosznie.